

Θεατρικό ταξίδι στη χώρα του «Εγώ»

Το σωματικό «εγώ» του πρωταγωνιστή, που επέλεξε ο Άχιμ Βίλαντ, σφράγισε το δρώμενο

Της Νόνας Μολέσκη

Η νέα δουλειά του Άχιμ Βίλαντ με ενδιέφερε πολύ και ενδιέφερε πολλούς, όπως διαπίστωσα στη δεύτερη λευκωσιάτικη παράσταση του Theater Collective Srsly Yours. Το θέατρο Δέντρο ήταν γεμάτο και αναμένοντας την αρχή της παράστασης, σκεφτόμουν σε τι περίεργη φόρμουλα του «εγώ» και του «εμείς» συμμετέχουμε ως θεατές μιας παράστασης. Ο καθένας μας είναι ένας ξεχωριστός δέκτης των

Οι συντελεστές ενώνουν τις εγω-εμπειρίες τους σ' ένα επινοημένο κείμενο που μορφοποιείται σε οπτική εικόνα

όσων εκπέμπονται από τη σκηνή, που ταυτόχρονα με τη λήψη των μηνυμάτων ενεργοποιεί το ατομικό σύστημα αξιών.

ηθικών και αισθητικών και ανακαλεί προσωπικές αναμνήσεις ή προηγούμενες θεατρικές εμπειρίες, για να αποτιμήσει την παράσταση που παρακολουθεί. Δεν είναι τυχαίο όμως που εκτός από την έννοια «θεατές» υπάρχει η έννοια «κοινό». Αυτό το παράξενο θεατρικό «εμείς» συναθροίζει τις απόψεις των μελών του όχι με στατιστική καταμέτρηση πλειοψηφίας, αλλά με μια παράξενη μαθηματική πράξη. Εδώ τα μέλη του συνόλου μπορεί να λειτουργήσουν ως συγκοινωνούντα δοχεία, ο ενθουσιασμός μπορεί να είναι μεταδοτικός, όπως και η απογοήτευση, όπως και η αδιαφορία.

Το πεδίο διερεύνησης της παράστασης «Egoland» είναι όμοιο με τα πιο πάνω. Πώς λειτουργούμε ως «εγώ» μέσα στο σύνολο; Πώς μπορεί να απομονωθεί το άτομο από το σύστημα; Μου ήρθε στον νουν μια παιδική ανάμνηση, ένα αγγλικό παιδικό ποιηματάκι, που έλεγε από τι αποτελούνται τα αγόρια και από τι τα κορίτσια. Από τι, λοιπόν, αποτελείται το «εγώ», πώς μπορεί να διερευνηθεί το «egoland»; Ο Άχιμ Βίλαντ, ο μόνιμος του συνεργάτης Μάριος Ιωάννου και ο πρωταγωνιστής του δρώμενου Μάρτιν Νικ

Ο Μάρτιν Νικ Αλεξάντερσον κατέχει πολύ καλά το σωματικό παίξιμο, τόσο καλά που μερικές φορές η κινούμενή του εικόνα υπερκαλύπτει τον λόγο.

Αλεξάντερσον ενώνουν τις εγω-εμπειρίες τους σ' ένα επινοημένο κείμενο που μορφοποιείται μπροστά μας σε οπτική εικόνα και σκηνική δράση από τον νεαρό Σουηδό ηθοποιό (να μια εκ των πραγμάτων αδιαίρετη σύμπραξη του «εμείς» και του «εγώ»). Η δουλειά πάνω στο τελικό κείμενο της παράστασης έγινε με τη μέθοδο συνδυασμού των τριών βασικών «υλικών»: των προσωπικών high lights αναμνήσεων των συντελεστών, εκείνων, δηλαδή, που άφησαν τα βαθύτερα αποτυπώματα κατά τη διαμόρφωση των προσωπικοτήτων τους, των προτύπων συμπεριφοράς που επηρεάζουν τον προσωπικό προσανατολισμό μας και των σαρωτικών ιδεολογικών τάσεων, που διεισδύουν στα «εγώ» μας. Η δουλειά του σκηνοθέτη ήταν να βρει σκηνικούς τρόπους διαχωρισμού των εξεταζόμενων πεδίων της χώρας του «εγώ». Ο Άχιμ Βίλαντ χρησιμοποιεί τον φωτισμό, το μουσικό φόντο, τις αλλαγές της υποκριτικής συμπεριφοράς του πρωταγωνιστή του,

την εμπλοκή της φωνής του «ανακριτή», τη χρήση των σκηνικών αντικειμένων. Ο Αλεξάντερσον είναι ευέλικτος και ακριβής στις αλλαγές των σκηνών. Κατέχει πολύ καλά το σωματικό παίξιμο, τόσο καλά που μερικές φορές η κινούμενή του εικόνα υπερκαλύπτει τον λόγο και συνεπώς το περιεχόμενο του λόγου. Είναι τόσο ενεργός στις σκηνές των αυτοσχεδιασμών, που ο Βίλαντ χρειάζεται να εξισορροπήσει την εκρηκτική προσωπικότητα του πρωταγωνιστή του με στιγμές λεπτομερώς σκηνοθετημένης ενδοσκόπησης. Προσπαθούσα να φανταστώ το κείμενο με άλλο ηθοποιό και συνειδητοποιούσα πώς το σωματικό «εγώ» του πρωταγωνιστή, που επέλεξε ο Βίλαντ, σφράγισε το δρώμενο. Είναι η φύση του «Egoland» τέτοια. Μέσω της συγκεκριμένης προσωπικότητας του ηθοποιού και των συντελεστών του επινοημένου κειμένου, η παράσταση εργαλείο αυτοκατανάλωσης και χρήσης.